

Uklízím rád

Anna Šochová

<http://koste.unas.cz/>

Příspěvek do rubriky „Moje práce, můj život“

Každá práce má něco, nějakou mouchu, ale já si nemůžu stěžovat. Pokud by někoho zarážela primitivita odklizení odpadků, nechám ho být. Nepotřebuji se obhajovat. Nepotřebuji žádná extrovní pojmenování, jako třeba počistiřovač a tak. Nebo čistič. To zní dost blbě, nejsem žádná piksla. Prostě uklízím a vážně neznám lepší práci. S moderní technikou mi připadá dost chlapská, i když sem taky fušujou ženské. Což ovšem nebývá ono.

Nic proti nim, holky dokážou být správně odhodlané, ale já je rád nemám. Nejsem genderově zaujatý, stavím na dost drsných a konkrétních zkušenostech. Ony se snaží do systému nacpat sebe. Rozumějte, jako originál. Jako kdyby nějakému smetí záleželo na tom, jaká osobnost ho má na starosti! Jestli se do něj pouští kvůli traumatu nebo ideálům, výsledek by měl být vždycky stejný. Uklizeno, čisto, všeobecná spokojenost.

Neptejte se mne na systém, každému sedí něco jiného. Nejdřív jsem věřil na rajón. Prostě jsem šel a uklízel všechno, co jsem uviděl, nepotřeboval jsem ani zadání. Mám oči, ne? Taky trochu postřeh a ten správný elán to chtělo, samozřejmě. Zkoušel jsem si taktiku, budoval sebedůvěru a rozvíjel techniky.

Potom jsem si vyhlídl celou čtvrt' a dal si termín. To je dobrá věc. Odklidil jsem ze „svých“ ulic všechno, co mi tam zasmrádalo. Jo, bylo to trochu sobecký, chtěl jsem mít kolem sebe klid, protože jsem se tam potom na nějaký čásek usadil. Lidé byli nejdřív úklidem překvapení a také trochu zaskočení, ale potom klídek a čistotu vzali na vědomí a začali se sami chovat tak, aby vládlo víc pořádku, než bordel. Ještě se tam občas ukáží, mám to tam pořád docela rád.

Jenže rajón není tak dobrá věc, jak zpočátku vypadá. Nevydrží navěky. Oni si lidé zvyknou a zleniví. Tu přivřou očko, tam něco obejdou, začnou spoléhat, že po nich uklidíte. Časem se nějak samo proflákne, že uklízíte pravděpodobně zrovna vy. Nebo spíš pochopí, že jste z těch pilnějších.

Myslím, že nikdo nemá ponětí, co všechno dělám. Jenže stačí zajít v civilu do pizzerky a už cítím, že někdo divně zírá. Nikdo sice nic přesného neví, nemůže vědět, ale holky jsou ze mě docela mimo. Já přitom vůbec neskrývám, že jsem

uklízeč. Říkám, že je to práce jako každá jiná, ale končí to tím, že se holky zdvořile rozloučí. Takže se musím zařídit jinak. Ne, šlapky ne, to je jako rychlé občerstvení bez chuti a zápachu, navíc to škodí na zdraví.

Práci v jediném rajónu nesvědčí ani dnešní doba. Sice je jasné, že jsem si teď trochu postěžoval, ale není to nic proti tomu, co dokáže s lidmi udělat bezvýchodnost. Však víte, krize a nemovitosti, bylo mi v té čtvrti už kapánek divně. Proto je lepší vypadnout a hledat nový přístup a místo. Ano, flexibilita, to je největší požadavek moderní doby.

Po nějaké době jsem zkusil smlouvy na dílo. Přesně určený objem práce, čas a někdy i detaily provedení. To ale není vždycky až taková výhoda, jak by si jeden mohl myslet. Jsem radši tvůrčí a svobodný. Mám dost zkušeností, abych sám vybral vhodnější variantu úklidu a čištění, než zákazník. Někdo to pochopí, někdo ne, nehádám se, ale udělám dost věcí po svém.

Většinou je pro mou práci hlavní, abych se neochomejtal tam, kde se právě sejdou důležití lidé. To by mi došlo i bez všech výslovných doporučení, ani já si nemůžu dovolit být tupej a blbej. Naopak, uklízeč musí mít za ušima. Samozřejmě se netlačím s náradím tam, kde jsou spousty lidí neznámých, čili davy. Dav má sice svoje kouzlo, ale nadělá jiný binec a ruší. Nejsem dobrodruh, abych riskoval nepředvídatelnosti v takové síle.

Co bych dlouho líčil, teď mám pocit, že jsem si v oboru našel a prokombinoval to nejlepší, co se dá. Ještě to piluji, ale například pravidelný režim práce má hodně co do sebe. Nemám sice píchačky, přesto už přesně dodržuji pracovní dobu. Poctivých osm hodin pětkrát v týdnu a dopřávám si i dovolenou. Raději jenom čtrnáct dnů v kuse, aby se mi nic nenakupilo, ale zato několikrát do roka. Naopak nedržím svátky, protože v té době bývá spousta svinstva na odklizení, ale třeba jednou dojde i na ně. Jsem optimista. Vždyť se mi už před časem podařilo sladit i osobní život s pracovním!

Abych to zkrátil: Ráno vstanu, zaskočím za Mabel, potom zvládnou trochu administrativy a rozplánování denních činností. Následuje kontrola Mabel, jak na tom je a co potřebuje. Někdy to s Mabelvyjde na několik čísel ráno a večer, někdy ne. To

je prostě život. Užijeme se pár týdnů, naučím ji pár věcí o sobě a o tom, co bude dál – a přátelsky se rozejdeme. Většinou.

Všem říkám Mabel, ani je pořádně nerozlišuju. Možná bych je měl nějak číslovat, ale co bych si dělal vrásky ještě s takovou prkotinou... Je legrační, jak to některé z nich dokáže nakrknout. A taky jim chvíli trvá, než si v mozečku dokážou odvodit, co jim to vlastně nabízím a můžu dát. Postupně jsem si vymyslel a vymazlil extra postup. Například dneska bych se měl s Mabel dohodnout. Za ty čtyři dny by už měla mít napřemýšleno až do alelujá.

Podíval jsem se, kde Mabel zrovna je a otevřel dveře. Ovladač vyjasnil příšeří, jídelní set jsem postavil na stůl. Podívala se na mne tak, že bych teď zrovna o sexu ještě začínat neměl. Nojo, tak zítra. Ale pohnout se to už o kus dopředu musí. Jídlo a ubytování nejsou zadarmo. Už dostala dost, aby zvládla část role. Alespoň našlápnuto mít může.

„Ahoj, Mabel. Je to už pohodlnější?“

Včera jsem jí dopřál celé čtyři hodiny šera, jemnou vůni levandule a trochu reproduované klasiky. Zjistil jsem hned napoprvé, že se jim obojí zamlouvá, na ten pátý den je to naladí docela vstřícně. Dnešní Mabel se zatím neobtěžovala promluvit. Seděla na lehátku a jenom čekala. Hodil jsem vedle ní noviny.

„Hotovo. Pro všechny jsi mrtvá. Dneska fotíme mrtvolu.“

Ani to s ní nehnulo. Tahle holka mi nic zadarmo nedá, je to tvrdá ženská. Věděl jsem to už před akcí, ale líbila se mi. Moc, proto jsem jí dopřál dělat Mabel. Pomalu zvedla oči a měla sto chutí plivnout. Naštěstí si to rozmyslela, oči se jí zúžily.

„Ty parchante. Chtěl sis to vychutnat, co? Budeš mě mučit nebo znásilňovat?“

Teď bylo na mně, abych přimhouřil oči a taky jsem ji přejel pohledem. Zrudla, ale ani nepípla, dokud jsem nepromluvil.

„Mám sice své potřeby, ale ženskou, co se čtyři dny nekoupala a nepřevlíkala, znásilňovat nehodlám.“

„Hajzle.“

„Jsem Joe a ty Mabel. Živá Mabel. Až nafotím, co potřebuju, můžeš začít někde znovu. Za čas. Jestli se dohodneme.“

„S tebou? A o čem?! Hajzle! Sviňáku! Úchyle!“

„Prskáš si až na stůl.“

„Co ty o mně vůbec víš? Jak se s mohl opovážit?!“

Vyskočila, chytl jsem ji za zápěstí a poslal zpátky.

„Jsi prostě ženská, na který je ještě něco použitelného. Jestli i hlava, to teprve zjistím.“

Nějak jí to konečně došlo. Vykulila oči a chvíli zírala. Všechny zírají, tuhle chvíli mám moc rád. Ve tváři se jí nic nepohnulo, jen zašátrala po novinách a konečně se na ně podívala. Být na až druhé straně sice není taková sláva, ale od jejího zmizení přece uplynuly čtyři dny, ne?

„Jsi Hráč?“

Zavrtěl jsem hlavou, svařtila obočí, znovu se podívala na článek o další pravděpodobné oběti šíleného Hráče. Říkají mu tak proto, že ženským rozbíjí hlavu baseballovou pálkou na kaši. Pro mne je ten magor především dobré krytí, i když mě skutečný Hráč, majitel pouhých dvou zářezů na pálce, dneska asi moc v lásce nemá. Jeho ani moje oběti nemají naprosto nic společného. Kromě toho, že smrt těch mých vždycky někdo objednal. Dneska mi Hráč nepřekáží, sedí za zlodějnu a je nakrknutej, že jsem slavnější, než on. Chci říct, že díky mně ještě nešel na elektrické křeslo, protože právě během jeho procesu jsem si dopřál Mabel poprvé. Dal jsem mu alibi a přitom si hraju na jeho účet.

Vyložil jsem tedy té svojí nové holce karty na stůl jako vždycky. Když bude Mabel chytrá, za pár týdnů začne někde novou existenci. Jak jsem už řekl, mám svoje potřeby, ale nemůžu se zároveň vázat na rodinu ani nehodlám riskovat šlapky. Kvůli tomu si pěstuju svoje Mabel. Čas od času přizpůsobím zakázky tomu, co mi vyhovuje. Žádné extra kusy to nejsou, ale co bych asi dělal s manekýnami ?

Kdepak, sbírám jen takové ty smolařky, co měly moc peněz, vlivu nebo se nacpaly na špatné místo ve špatnou dobu. Spokojenost s mým systémem zatím kvete na všech stranách. Zatím všechny holky drží pusy zamknutou na deset západů. Řekl bych, že je jim jasné, kdykoliv titulky proběhne novinami „Hráč“, o co jde. Mlčí i kvůli těm ostatním, co ode mne dostaly nebo ještě dostanou šanci.

Dnešní Mabel naslouchala s přimhouřenýma očima, viditelně zvažovala, jestli jí za to stojím. Navlhčila si rty, to nevypadá špatně. Zvedla otevřenou dlaň, abych jí předal slovo. Že by rychlovka? Mno, tipnul jsem si hned na začátku, že je tvrdá. Bleskově zvážila celou situaci, všechna pro a proti.

„Mám něco jiného, chtěla bych...“

Zavrtěl jsem hlavou a přerušil ji.

„Je mi líto, Mabel. Ta ženská z novin je už mrtvá, chápeš? Už nemá rodinu, manžela ani tu nevlastní dceru. Nic není. Nikdy se nesmí objevit v jejich okolí, protože na duchy jsem vážně alergickéj. Mám takovou teorii, víš? Když se někde objeví duch, je to místo infikovaný a já to vydezinfikuju komplet. Jak skončím, nezůstane nikdo, aby dosvědčil, že ducha viděl. Zapamatuj si to.“

„To jsem nemyslela... Joe,“ olízla si rty a oči jí zasvítily. Nevypadala ale, že by prudce zatoužila po sexu. „Víš, já jsem měla dost času... Docela jsi mě překvapil. Mně se to líbí, vážně. Chci taky zabíjet.“

„Co?!“

Vstala a blížila se ke mně s pohledem rozdováděným a skoro opilým.

„No, proč ne? Copak to právě ty nepochopíš? Vždycky jsem to chtěla. Začala bych u svých, neboj. Zakroutila bych krkem týrozmazený pubertáče. A taky tomu hajzlovi – to on tě poslal, Joe?“

Náhodou to byla jeho milenka, ale Mabel nestřelila moc vedle. Ani jsem nemrknul a čekal, co mi ještě poví. Už byla na hraně toho, co se dá označit jako zajímavý úhel pohledu. Děvče, děvče, kampak to otáčíš?! Zasnila se a znovu přejížděla jazykem po rtech.

„Podám si je jednoho po druhým. Pomaličku, dokonale... Sedřu je zařiva z kůže, stáhnu jim ji po takhle tenkých proužcích. A tohohajzla, toho impouše podvraťáckýho, osobně vykastruju. Jéžíš, to bude maso! Vzal si mě kvůli penězům – a nevážil si toho. Já teď mám začítat znovu? Kvůli němu? Tak dobrá, naučím se to na nich, Joe. Budu neviditelná ve svém vlastním domě a...“

„To těžko, Mabel. To starý schodiště k ložnicím odporně vrže a pubert'áčka si už dotáhla psisko.“

Couvla.

„Jak to víš?“

Pokrčil jsem rameny. Co já jí budu vykládat! Byl jsem už leckde a za ty roky znám hodně lidí z tohohle města, co se mohli stát mými zákazníky v každém smyslu mého podnikání. Dělán přece v úklidech, ne? Jejich problém, že oni neznají mne. Jsem tak všední typ, že nemá cenu popisovat, jak vypadám, stejně byste si žádnou představu neudělali. Jsem prostě takový ten, co ho zavoláte kvůli uklízení, převážení odpadků a tak. Často si беру na starost i jiné odpadky, než dvounohé. Třeba popelnice, krysy nebo čokly. Vždyť je to jedno.

„Někoho mi připomínáš,“ řekla Mabel přemýšlivě. Přikývl jsem, aby měla dušička pokoj. Začínala se svůdně vlnit. „Nějak se dohodneme, jo? Když tě tak pozoruji, budou ty tvoje podmínky možná i zajímavý – ale ty zase vezmeš na vědomí, co chci já, ano?“

Přisála se mi na rty a byla to ženská, která si na takových věcech dávala záležet. Mabel skoro královská, jednička, tutovka... Až by se umyla. Jenom se mi nezdálo, jak se přehrává do drsňácké role a hned je za chvílku znovu dámou se spisovnou mluvou. Ta ženská pořádně neví, co chce, což může znamenat velké potíže. Stáhnul jsem z ní zpoceně tílko a nechal ji v podprsence. To bude ono. Otočil jsem si ji ke stolu. Zasmála se. Nervózně, neupřímně. Třásla se, aby si to nutné odbyla, hlavu plnou vlastních plánů.

„Takhle to máš rád? Proč ne?“

„Proto, Mabel.“

Přitiskl jsem se, sama se hezky nastavila, vyjel jsem dlaněmi nahoru... Čistá práce, i když vaz nelámu moc často. Nemám rád kontaktní práci. Jenže ženská, co chce kastrovat a vraždit? Kdepak, tohle svinstvo mi do baráku nesmí. To jí radši trhnu hlavou.

Bleskově jsem ji odtáhl do špiňáku, kde fotím. Tentokrát žádné maskování, honem jsem rozkřápnul lebku, vylil trochu prasečí krve a hodil k tomu předvčerejší noviny. Záběr vyšel napoprvé, mohla začít řezničina. Pěkně jsem holku vykrvil, vyvrhnul, stáhnul, vykostil. Mrtvoly se uklízejí ze všeho nejhůř. Když je chcete odklidit, samozřejmě. Většinou to nechávám na starost pohřebákům, jen u nepovedených Mabel dělám výjimku. Dalo mi ale docela fušku najít ten správný rytmus a cvik. Tak přes tři Mabel to trvalo, což není málo.

Systém se mi opět vyplatil, stihnul jsem všechno na minutku přesně. Kosti se slušně provařily, těm to i po rozbití trvá déle, než kůži a vnitřnostem. Masa moc nebylo, ale Číňanům se hodí, od hovězího se lidské moc neliší. Tak, zítra se Thornhillova prasatapomějou. To víte, naplánovat se dají i závozy zbytků do výkrmny...

Nebudu lhát, že jsem po Mabel nebyl ztahaný hůř, jak po druhém čísle, když jsem přesně na chlup zasedl k administrativě. Sakra, jak já už potřeboval ženskou! Možná jsem si měl přece jenom nejdřív užít – ale ty její řeči mi vážně vzaly chuť i elán. Takové ženské opravdu nemám rád. Taková kaziš... No, ta mne ale hodně dostala, když jsem sprostěj! Kruci, teď abych zase nějakou klidnil čtyři dny... Kterou ale?

Tahal jsem fotku za fotkou a tipoval, co o nich vím a čím by mohly překvapit. Vida, tohle by mohla být docela fajn Mabel. Je podobná té předešlé, stejná výška i váha... Ostatní nehraje roli. Po focení „mrtvoly“ se jde do sprchy a potom jde dolů komplet všechno. Vlasy, obočí, chlupy. Celá identita i minulost. Symbolika i praktičnost v jednom. Máloco odzbrojí člověka tak, jako když mu sundáte znaky, které považuje za důležité.

Naopak já získám těžko popsatelnou Mabel a jdeme ven. Ono je totiž naprosto nejlepší ukázat se s Mabel co nejdřív venku. Když jí ořechovou šťávou udělám fleky na tvářích, nasadím sluneční brýle a šátek, můžu celé roky předstírat, že jde o

jedinou, vážně nemocnou Mabel, mou milovanou manželku, o kterou se pozorně starám.

Já to tedy předstírám, ale nejsem zas až tolik natvrdlý, abych manželství provozoval celou dobu jen na jednom místě. Amerika je zemí neomezených možností a není problém za prací dojíždět. Nebo někdy zkontrolovat, jak si předchozí Mabel žijou. Jak vychovávají moje děti.

Jasně, že mám děti. Docela velkou smečku by udělaly, někdy si je představuju při táboření nebo na párty a tak. Logicky se to manželské skotačení po třech čtyřech měsících začne projevovat, to dá rozum. Zároveň nám tím příroda nahlásí správný čas na změnu. Když si jeden pořád užívá, přestane být ostražitý a kterákoliv Mabel by si ho mohla omotat kolem prstu.

Vím moc dobře, jak umí chlapovi mozek pracovat podle potřeb rozkroku. Nejsem jiný, mám svoje slabosti a svou ženu Mabel opravdu miluji. Ovšem já se zároveň dokážu udržet vlastních pravidel. Navíc je děcko pro Mabel pojistka života, vždycky se z něj ohromně raduje. Alespoň zatím to tak bylo. Cení si opravdu vysoce stokholmský syndrom, slušný ženský a prachobyčejnou chuť přežít!

Dobrá, už skončím s papírováním. Připravím si maníka na zítřek, toho sejmu s tlumičem za pochodu. Přímo na ulici, jak zahne do průchodu, takže brnkačka. Už dneska si skočím pro Mabel, až půjde po práci na parkoviště... Hm, za pět hodin, to bych ještě mohl zajít na dobrou večeři. Kino ne, teď dávají samé krváky, kdo na to má mít pořád žaludek... Třeba Cube je fakt úchylárna, ale pořád se točí další a další. Lidi jsou sadistická prasata, vážně netuší, na čem se popásají.

Podívejme, tahle má ale starou káru! Helemese, ona je to vědátorka. Oceněná, nějaká fyzika a laboratoře, takže u ní tipuju, že půjde o klasicky ukradený výzkum, asi na to přišla nebo by se to mohla brzy dozvědět. V odhadech jsem dobrý, mám úspěšnost devadesát procent. O svinstvech vím opravdu hodně, praxe ze mne udělala odborníka, tady musí skromnost stranou.

Čím dál, tím víc se mi Mabel zamlouvá. Třicet tisíc je slušná cena za její umlčení. Ach jo, schopné ženské to vážně nemají lehké. Spousta chlapů by je nejradši držela jen v posteli. To já jsem uznalejší, já jsem vážně rád, když mají něco i v hlavě a umějí

to použít. Tak, jak jim řeknu, samozřejmě. Hm, téhle bude jméno Mabel obzvláště sedět. Ta ani necekne a své nové rodiny si bude považovat.

Tak to by bylo všechno. Možná to nebyl úplně všední den v životě, ale já chtěl splnit podmínky svého oblíbeného deníku. Docela ho využívám při práci a bylo by fajn, kdyby lidi odtamtud mohli vědět, jak jsou užiteční.

Co bude dál? Prostě se opět vydávám poctivě makat. Den ještě docela neskončil. Uklízení chce svoje, asi jako každá profese. Někdy se člověk nachomejtně k výhodě, ale někdy mu holt očekávaný bonusek nadělá starosti navíc. Takový je život. Přesto mám svou práci docela rád a myslím, že jsem konečně vyhmátl nejlepší možný přístup k ní. Pravidelný režim a pracovitost, to je opravdu ten nejlepší systém. A neříkejte, že pořádek s uklízením nesouvisí. Vždyť přináší řád a z něho logicky vyplývá klid. Jsem dnes opravdu spokojený člověk a věřte, krize se nebojím.